

Láskyplné trapasy

Irena Janečková

Irena Janečková

Láskyplné trapasy

Historiky ze života

Tribun EU
2013

© Irena Janečková, 2009

Cover © Jana Bernkopfová, 2009

Typography © Jana Horáková, Irena Janečková, 2009

Obsah

I. Vzpomínky	5
Erotika pro nejmenší.....	6
Jablko lásky	10
Milostné vyznání	17
Zpívající hrdina	22
Šokující odhalení.....	26
První zkušenost	36
II. Z doslechu	47
Důkazy lásky.....	48
Snoubenec z Austrálie	53
Osudná žárlivost.....	60
Mindráky, mindráky	66
Casanova.....	74
Všechno je jinak	84
Odplata	95
Helenina pomoc	101
Výstavní kočka.....	107
Smolařka.....	119
Splněné přání	126
V každém věku.....	136

I. Vzpomínky

Upozornění:

Jednotným námětem všech následujících příběhů je erotika, proto jsem se rozhodla osobně přispět ke zvýšení poutavosti knihy a zveřejnit zde svůj akt. Kdo se chce podívat, najde ho na konci první části povídek, nazvané Vzpomínky. Kdo je pohoršen, ať si rovnou nalistuje druhou část – Z doslechu.

Autorka

Erotika pro nejmenší

„Jdeme k vám, ukážu ti, jak se dělají děti,“ oznámila mi ještě s plnou pusou po odpolední svačině ve školce Anka a za chvíli už mě táhla za ruku směrem k našemu domu. Nechala jsem se snadno přesvědčit, protože se mi líbilo, že domů nepůjdu sama. Anka Machoňová byla sice o něco mladší a menší než já, ale síly a odvahy měla za dva. Byla sebevědomá a dokázala se poprat třeba i s klukem, až jí při tom černé kudrny poskakovaly na hlavě sem a tam.

Přestože už mi bylo skoro pět, každý den jsem musela překonávat velký strach z tajemné díry ve skále. Vždycky jsem kolem přeběhla co nejrychleji a přitom se dívala na druhou stranu, protože při pohledu na tu černou tlamu otevřenou přímo do ulice by mě strach ochromil natolik, že bych nedokázala běžet.

Moji rodiče to nemohli pochopit, mysleli si totiž, že do té malé jeskyně lidé bydlí v okolí vynášejí obyčejný popel z kamen, a že tedy není čeho se bát. Přitom každý mrňous ve vsi dobře věděl, že tam žije zlá ježibaba a chytá děti, které chodí samy.

Ten den jsem se tedy bát nemusela a šla jsem vedle Anky úplně bezstarostně.

Od oběda jemně přšelo. Moje nová pláštěnka mě vzrušovala víc než slíbený zážitek s děláním dětí. Ančina byla také pěkná, celá červená, ale ta moje! Byla úplně nová, z průhledného igelitu, posetá droboučkými růžovými puntíky. Když se položily dvě vrstvy přes sebe, překrývající se růžové tečky vytvářely zajímavé kresby. Podle toho, jak se vrstvami po sobě pohybovalo, vzory se obměňovaly.

Pláštěnka zaměštnávala mou mysl i city. Líbilo se mi, jak tiše šustí, a dokonce jsem k ní i čichala, abych se jí nabažila všemi smysly.

„Musíme se někam schovat, nikdo nás při tom nesmí vidět,“ poučila mě Anka, když jsme došly před starý mlýn, ve kterém jsem bydlela. Odvedla mě do zadního dvora, kde bylo vlhko a trvalé šero. Pískovcová kolmá skála za domem, zem a dokonce i oprýskaná zadní zeď domu byly porostlé zeleným mechem.

Trochu jsem se zdráhala, nikdy jsem se tam nezdržovala, protože tam bylo ponuro i v jasný, slunečný den, natož pak dnes, kdy byla obloha zlověstně zatažená, jako by ji někdo přikryl umazanými peřinami.

Mateřská škola v Zahrádkách u České Lípy (1953)